

la contra | ENRIC RAMIONET

Del Barça al St. Pauli

Si l'afecció blaugrana és un mirall de la nostra societat, no sé si ens podem sentir massa satisfets d'aquesta imatge de nou-rics sense memòria que no saben acceptar les frustracions

Sembla que aquest país necessita el Barça; que són múltiples les tendències socials, culturals i econòmiques que fomenten la disgregació i que per combatre les incomprendiments i els recels que creixen entre els uns i els altres hem de servir-nos de qualsevol expressió popular que proporcioni territoris comuns i faciliti la cohesió. Diuen que si hem d'assossegat els conflictes derivats dels desordres damunt els quals es construeix la nostra societat, això és tan necessari com els xàfecs a la capçalera dels rius. Ja sabem que els objectius compartits creen lligams i greixen la convivència; i també que els adversaris exteriors cohesionen moltíssim i que el futbol fa el miracle de procurar-ne un per setmana. Segurament vostès, com jo, preferirien contemplar com cristal·litza una nova societat sàvia, culta i justa a l'entorn d'un club de lectura, però temo que ens haurem de conformar amb un club de futbol i agrair les capacitats integradores del Barça, i reconèixer la força mobilitzadora d'aquest esport i admirar-ne les facultats per crear mitologies. A primers dels vuitanta, sota el mestratge d'un esplèndid futbolista anomenat Sócrates, el Corinthians, l'equip de les classes populars de São Paulo, es va convertir en un club organitzat i regit a través d'una democràcia assembleària, que guanyava campionats mentre es dedicava a combatre la pobresa i la dictadura militar brasilera. El Celtic de Glasgow, el club d'aquella gent alegre i assedegada que fa uns mesos va passar per Barcelona, és l'equip dels descendents dels immigrants irlandesos, nacionalistes, catòlics i pobres, que tenen com a adversari el Rangers, l'equip dels unionistes protestants britànics. A Hamburg, al barri obrer de Sankt Pauli, un raval on la meitat dels seus habitants són immigrants i la resta joves okupes i alternatius, triomfa el FC St. Pauli. Un equip entranyable que té per emblema la bandera pirata i que en els estatuts es proclama contrari al feixisme, al racisme, al sexisme i a l'homofòbia i que malgrat no jugar a la primera divisió,

Mocadorada al Camp Nou, diumenge passat. / GABRIEL MASSANA.

cada diumenge atapeeix l'estadi d'un públic alegre, militant i entusiasta.

Ara tots els clubs són més que un club però en alguns casos més que en altres, els afeccionats segueixen el recorregut de la pilota amb l'ànim suspès per raons que transcendeixen les esportives. Però sospito que ni la commoció ni les pujades i baixades de pressió sanguínia, en cap altre abasten els nivells que assoleixen les artèries blaugrana. Qualsevol que hagi estat atent a les reaccions predominants d'aquests dies entre els seguidors blaugrana entindrà que expressen una sola idea simple i incontestable: paguem per guanyar. Exigim la victòria i ens neguem com criatures consentides a acceptar que un dels principis elementals, i probable-

ment més fascinants, del joc és la incertesa. I que el gust de la victòria no seria el mateix sense la possibilitat de la derrota. L'atzar, el desencert dels àrbitres, la pròpia ànsia del públic, la pressió històrica de l'entorn, algunes lògiques autodestructives de la premsa esportiva o la por del fracàs són aspectes que poden resultar més determinants que la qualitat dels jugadors o que les habilitats d'aquest tècnic sensat, dialogant i educat, tan infreqüent al món del futbol. Si l'afecció blaugrana és un mirall de la nostra societat, no sé si ens podem sentir massa satisfets d'aquesta imatge de nou-rics sense memòria i una mica acomplexats, que no saben acceptar les frustracions. I no sé si seria millor que tots plegats ens integréssim al St. Pauli.

la columna | JOSEP M.FONALLERAS

Siguem seriosos

Ja ens imaginàvem de fa temps que tot això de la torxa olímpica era una enganyifa, un enganyatall. Que era de per riure, vaja. En un món dominat per les màquines i per la tecnologia, en un món-el de l'esport- cada dia més tecnificat, en el qual els rècords no depenen pas dels esforços sinó de les prestacions aerodinàmiques d'un banyador, resulta que la màxima expressió de les essències és una flama que s'encén a Grècia, al bressol, i que recorre el món amb la proclama de la puresa de l'activitat física per damunt de qualsevol ideologia que malmet l'ésser humà. Au va. ¿Cal, de debò, que unes senyorettes hel·lèniques es vesteixin de vestals per renovar el foc cada quatre anys, a les ruïnes d'Olímpia? ¿Cal, sincerament, tot aquest espectacle? Es veu que sí. Sense el foc, els Jocs Olímpics no tindrien sentit. Sense fer referència als orígens clàssics, el gran invent del segle XX no tindria raó de ser. Mantenir la flama encesa, contra els vents i contra la pluja, passejar-la pels cinc continents, transportar l'esperit d'una banda a l'altra del planeta, es veu que és una garantia dels lligams amb la història. Aquest any, per fi, hem descobert que el foc es pot apagar i que no passa res. He sentit comentaris francament hilarants. Experts olímpics que han dit que la flama es conserva en una mena de recipient (¿hermètic?), com una arca de l'aliança, que viatja amb la torxa. És allà, diuen, on es manté el quid de la qüestió. Au va. El fet, comprovable i evident, és que han apagat la torxa que voltava per París amb una falta de respecte fenomenal. Si la flama és el símbol de la connexió i si aquesta flama desapareix, el més normal, el mínim que es pot exigir al muntatge dels Jocs Olímpics, es que tornin a Olímpia, que tornin a vestir les senyorettes hel·lèniques de vestals i que tornin a muntar l'espectacle. I si es torna a apagar, que tornin a encendre-la. I així fins que arribi sencera a la Xina. I, si no poden, que suspenguin els Jocs, home. Siguem seriosos.

PUBLICITAT

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

orMETAL

MILLOR AÏLLAMENT, DURABILITAT I MENOR MANTENIMENT

Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó FORNELLS DE LA SELVA
972 47 61 27 www.ormetal.es

PUBLICITAT

novetat Stein

PIQUADRO

NEW COLLECTION

distribuïdor oficial

Pompeu Fabra, 11 - 972 203 944 / Migdia, 11 - 972 213 565
Av. Lluís Pericot, 36 - 972 210 932 / GIRONA

PUBLICITAT

IGNIFUGACIONS GENERALS

PROTECCIÓ CONTRA EL FOC D'ESTRUCTURES METÀL·LIQUES AMB PINTURA INTUMESCENT

972 17 23 53

www.ignifugacionsgenerals.com

PUBLICITAT

t'ajudem a reciclar

cal rei

coses de casa

al Carrer Nou de GIRONA

www.calrei.com